

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24.

Den 15de September 1890.

39te Aargang.

Aandernes Opholdssted efter Døden.

Alle de protestantiske Kirkesamfund, med hvilke vi ere bekendte, tro at Menneskets Mand umiddelbart efter Døden enten gaar ind til evig Lykkelig-
hed eller ogsaa til evig Pine, Sorg og Græmmelse. Denne vildfarende Læresætning er antagen og indført af Reformatorene, da de i deres Iver og Ridfærthed ønskede at affkaste Alt, hvad der havde nogenformet Hentydning til og Lighed med den romerske Kirkes Skjærtsild, hvorhen Katolikerne formode at alle Sjæle vilde gaa, som ikke ere gode nok til at indtræde i Himmels Glæder, eller paa den anden Side onde nok for de formodede Helvedes uendelige Kvaler. De tro, ligesom saa mange tusinder af Nutidens hundede Religionsforkjæmpere tro, at alle de Hellige efter Døden gaa lige til Himmelen, og de, der synde, gaa lige til det formodede Helvede, medens de, som begaa tilgivelige Synder, komme i Skjærtsilden og forblive der indtil de blive udfriede formedelst Sjælemesser, der blive anordnede for dem, og dersom der ikke skulde findes Noget, som kan betale

nogen Sjælemesse for dem, saa maa de forblive i Pinen indtil de faa betalt den sidste Skjærb. De Sidste-Dages Hellige fremstjætte Skriftens Lærdomme saavel angaaende dette Punkt, som med Hensyn til alt Andet, der henhører til den store og evige Saliggjorelsesplan. Vi ville derfor tage i Betragtning hvad Guds aabenbarede Ord siger angaaende dette Emne. For at faa et klart Indblik og en ret Forstaaelse af denne interessante Opgave, saa ville vi anføre vor dyrebare Frelseres Ord. Medens han hang paa Korset mellem to Røvere, sagde den ene af dem: „Herre kom mig ihu, naar du kommer i dit Rige“. Og Jesus sagde til ham: „Sandelig siger jeg dig, i Dag skal du være med mig i Paradies“. Førend vi gaa videre i vore Betragtninger, saa anse vi det nødvendigt, at forklare hvad der egentlig menes med Ordet Paradies, da en rigtig Opfattelse og Forstaaelse deraf er væsentlig nødvendig med Hensyn til vort foreliggende Emne. Det er øjensynligt at Jøderne lige op til Cæsar

Dage ikke mente noget andet med dette Ord, end den Hæve, i hvilken vore første Forældre bleve satte. Fra Esra Dage af og ned igjennem Tiberens Døb, da Herrens Profeter tydeligt forudsagde, hvad der skulde ske efter dette Døb, saa betegnede man ogsaa ved dette Navn Stedet, hvor Manderne opholdt sig medens deres forfrænkkelige Legemer slumrede i Graven. I de Bønner, som opsendtes til Naadens Trone, naar Rogen døde, plejede man at sige: „Lad hans Sjæl hvile og hans Søn være i Fred indtil Trostøeren aabner Paradisets Porte for ham“. I de Halvfjerdsindstyves Overfættelse eller den græske Version af det gamle Testamente, hvilken vor Frelser altid henviste til, — er Ordet Scheol bestandig anvendt til at betegne de hedengangne Manders Opholdssted, hvilket de Gamle troede var delt i to Dele, den ene for de gode og den anden for de onde Mander; det første kaldes Paradis eller Abrahams Skjød, det andet Tartarus. Dette tydeliggjøres endvidere af den jødiske Historiskriver Josephus. Han siger i sin Beskrivelse over Manderne Forvaringssted: „Den Afdeling af Hades, hvortil de Retfærdige føres af de Engle, som ere beskikkede dertil kalde vi Abrahams Skjød, men de Ugudelige blive førte i Nærheden af Gehenna (Helvede), hvor vi antage at intet Menneske nogensinde er indgaaet“.

Heraf se vi tydelig, hvor Frelserens og Røverens Mander gif hen efter Udskillelsen fra Legemet. At Paradiset ikke er det samme Sted, som Himmelen, fremgaar meget tydeligt af Frelserens Ord til Maria paa den skønne Sabbathsmorgen, da han var opstanden fra de Døde: „Hør ikke ved mig; thi jeg er endnu ikke opfaren til min Fader; men gaa til mine Brodre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader,

og til min Gud og Eders Gud.“ Af disse betydningsfulde Ord er det klart, at Paradiset og Himmelen ere to forskellige Steder, men for endnu tydeligere at paavise og stadfæste dette, vilde vi ogsaa mindes Apostelens Ord til Hedningerne, naar han giver den Underretning, at han var henrykt til den tredje Himmel samt Paradiset, hvor han hørte og saa store Ting, som det ikke var ham tilladt at aabenbare. Medens vi af disse Skriftsteder erfare at Himmelen og Paradiset ere to forskellige Steder, og tillige at baade Frelserens og Røverens Mander gif til sidstnævnte, underretter Apostelen Petrus os tydelig om, hvad Frelseren var beskæftiget med under hans korte Ophold der: „Thi og Kristus led engang for vore Synder, den Retfærdige for de Uretfærdige, at han kunde føre os frem til Gud, han, som vel led Døden efter Rjødets, men blev levendegjort efter Manden, i hvilken han og gif bort og prædikede for Manderne, som vare i Forvaring.“ Heraf lære vi ikke alene hvad Kristus udrettede i Mandevedenen, men ogsaa at der var en utallig Skare af andre Mander der, for hvilke han prædikede Evangeliet. Rogen vil naturligvis spørge: Hvad vilde denne Prædiken tjene til? Hvad Fordel kunde det være for Manderne at høre Evangeliet? Svaret er indlysende, for dem, som kjender Skrifterne, men lad os citere den samme Apostels Ord, som Svar paa de givne Spørgsmaal: „At de skulle dømmes i Righed med Mennesker i Rjødets, men leve for Gud i Manden.“ Det maa altsaa være indlysende for Enhver, at dette Sted ikke er de Retfærdiges evige Opholdssted, heller ikke kan det være det Helvede, som i Grundsproget kaldes Gehenna, thi den samme Apostel underretter os om i sin Prædiken paa den mindevær-

dige Pintsedag i Jerusalem, at „David foer ikke til Himmelen; men han siger: Herren sagde til min Herre: sæt dig hos min højre Haand indtil jeg lægger dine Fjender til dine Fødders Skammel.“

I Parablen om den rige og fattige Mand lære vi, at de begge vare indenfor hinandens Synskreds, og tillige at de kunde samtale med hinanden, ligesom da de vare her paa Jorden. Dette i Forbindelse med hvad Josephus siger, hvilken underretter os om, at endnu intet Menneffe er kommen ind der, er et tydeligt Bevis paa, at foruden de Engle, som ikke holdt deres første Prøvestand ere ogsaa de ugudelige Aander opbevarede i Mørkhedens Lænker til den store Doms Dag. I det gamle Testamente er der flere Skriftsteder, som utvetydigt paavise Sandheden af denne Paaastand. Den Gang Jakob fik Underretning om sin Sønns Død, vilde han ikke lade sig troste, men sagde: „jeg maa fare ned til min Søn sorgende i Graven.“ Det følger af sig selv, at den gamle Patriark ingenlunde mente den Grav, som indesluttede det døde Legeme, thi han antog den Gang, at dette var sonderrevet af vilde Dyr paa den Maade, som hans Sonner havde underrettet ham.

I den hellige Skrift læse vi, at Gud sagde saaledes til Abraham: „Du skal gaa til dine Fædre i Fred, og han døde i en høj Alder og blev samlet til sit Folk.“ Om Israël eller Jakob er der skrevet saaledes: „han blev samlet til sine Fædre“. Forøvrigt er denne Udtalelse ofte benyttet i det gamle Testamente ved lignende samt mange andre Lejligheder. Apostelen Paulus benytter samme Talemaade, naar han hentyder til Patriarken David, idet han siger: „Han sov hos sine Fædre“. Det er indlysende at disse tilligemed andre lignende Skriftsteder ikke udelukkende

kunde have Hentydning til Graven, hvor det forkrænkkelige Legeme var nedlagt, thi vi ere underrettede om, at Abraham blev begravet i Matpela, medens der siges at hans Faders Grav var i Haran, og hans Forfædres i Ur i Kaldæa. Saaledes er det indlysende at disse Udtalelser af de Gamle, have navnlig Hentydning til et almindeligt Opholdssted for de hedengangne Aander, hvilket vi ogsaa allerede have paavist kaldes paa Hebraisk Scheol og paa Græsk Hades, og er i mange Bibeloverfættelser benævnt Helvede, Graven og Hulen, hvoraf Følgen er, at den rette Mening gaar tabt for Læseren, thi Faktummet er dette, at Hades er det Sted, hvor Aanderne gaa til umiddelbart efter Døden, og burde derfor kaldes Dødsriget, som ogsaa er Tilfældet i de nyere Overfættelser af Bibelen. Vi kunne derfor se hvorledes Jøderne, til hvilke Jesus talede, kunde forstaa ham, og vi kjende Betydningen af hans Ord til den bødserdige Røver, og vide til hvilket Sted de begge gik. I Johannes Aabenbaring er der talt saa tydeligt angaaende dette Emne, at der synes en Umulighed for Misforstaaelse. Lad os citere Ordene: „Og jeg saa, og se, en bleggul Hest, og den, som sad derpaa, hans Navn var Døden, og Helvede fulgte med ham“. I et andet Kapitel af denne interessante Aabenbaring læse vi, at: „Havet afgav de Døde, som vare i det, og Døden og Helvede afgav de Døde, som vare i den, og de bleve domte; hver efter sine Gjerninger. Og Døden og Helvede (Hades) bleve fastede i Fjidsøen (Gehenna). Dette er den anden Dod.“

Enhver tænkende Mand og Kvinde vil anfse det for en Urimelighed at sige, at Døden og Helvede bleve fastede i Helvede og vare ikke mere, og derefter fortælle os, at deres Pine aldrig skal

ophøre. Men naar vi formedelst Guds Aands behagelige Beslædning kunne forstaa den hellige Skrifts rette Mening og Betydning, saa se vi at Døden er en Adskillelse af Legemet og Aanden, og tillige at det Helvede eller Hades, som her er omtalt er i Virkeligheden Dødsriget eller Aandernes Forvaringssted, hvor de opholde sig indtil Opstandelsen eller den Tid, da Englenes Bøjener skal vække dem fra deres Slummer og forarsage at Legemet og Aanden igjen skal blive forenede. Efter Dommen er det først, at de Retfærdige og de Uretfærdige endelig ville blive adskilte fra hinanden, idet de Førstnævnte gaa ind i Guds celestiale Boliger, medens de Sidstnævnte ville gaa til de lavere Egne, for der at lide med Djævelen og hans Engle.

De anførte Skriftsteder, tilligemed mange Andre, som kunne anføres, bevise tydelig, at en fuldkommen Salighed i Himmelen ikke kan opnaaes, heller ikke at Helvedes endelige Kvaler kan erfares førend efter Legemet Opstandelse og den evige Dom. Naar de Døde, haade Store og Smaa, blive fremkaldte for de Levendes og Dødes store Dommer, saa er det først at de vilde faa at høre disse betydningsfulde Ord: „Kommer hid, I min Faders Betsigne, og arver det Rige, som er beredt for Eder, førend denne Verdens Grundvold blev lagt“, eller paa den anden Side: „Gaar bort fra mig, I Forbandede, i den evige Ild, som er beredt Djævelen og hans Engle. Der ere Mange, som ikke tro at Aanden hverken gaar til Himmelen eller Helvede, men at den slumrer ligesom Legemet, medens der ere Andre som tro, at den ikke har nogen Tilværelse efter dens Adskillelse fra Legemet. Til Gavn for Saadanne vilde vi anføre nogle Skriftsteder vedrørende dette Emne. Vi ville

i denne Anledning henlede Opmærksomheden paa de ofte misforstaaede Ord af vor Frelser, som han benyttede, da han gjendrev Saducæerne, der forsøgte den Paastand, at der hverken vare Engle eller Aander: „Havde I ikke læst, hvad der er talt til Eder af Gud, naar han siger: jeg er Abrahams, Isaacs og Jakobs Gud? Men Gud er ikke de Dødes Gud, men de Levendes.“ Heraf se vi, at Patriarkerens Aander vare levende, uagtet deres Legemer slumrede i Gravens taus Gjemme. Da Profeten Elia opvakte Enkens Son fra de Døde, siges der: „Og hans Sjæl kom til ham igjen“, og da vor Frelser opvakte Zairi Datter, hedder det: „Hendes Aand kom igjen, og hun stod straks op“. Paa et andet Sted læse vi følgende: „Frygter ikke for dem, som ihjelslaa Legemet, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel.“ Det er klart at her ikke er brugt et figurligt, men et tydeligt og bestemt Sprog, hvorfor vi søler os tilsthyndede til at udbryde med Apostelen: „Thi at leve er mig Kristus, og at dø en Binding“. Da Troldbunden Endor fremmanede Profeten Samuels Aand, sagde han: „Hvorfor gjorde du mig Uro, at du lod mig hente op?“ Her have vi et Bidne fra Dødsriget, eller den for os usynlige Verden, der utvetydigt forsikrer os om Sandheden af Aandens virkelige Tilværelse efter Døden. Men for endnu yderligere at stadfæste denne Paastand, vilde vi henlede vore Læseres Opmærksomhed paa Beretningen om Kristi Forklarelse paa Bjerget, hvoraf vi lære, „at Moses og Elias viste sig for dem og talte med ham.“

Her have vi atter et Bevis for de Hedengangnes Eksistentse i den for os usynlige Verden, hvilket uden Tvivl vil overbevise Enhver om Aandens Tilværelse og Virksomhed efter dens Adskillelse fra det dødelige Legeme. Af

de mange Skriftsteder, som bevise denne Sandhed, ville vi endnu anføre et inden vi forlade disse Betragtninger. Apostelen Johannes siger i Aabenbaringens Bog: „Seg saa under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare. Og de raabte med høj Røst og sagde: „Herre, du Hellige og Sanddrue: hvor længe tøver du at domme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden?“

Herved slutte vi vore Betragtninger med et Vidnesbyrd af den Discipel, som Jesus sidst udvalgte medens han var i Kjødet. Ligesom han her paa Jorden bar et trofast Vidnesbyrd om det Forbigangne og Tilkommende, saaledes efterlader han ogsaa os dette, om Sandheden af deres Tilværelse, som ere gaaede foran os hinsides Sløret, og maa der vente indtil den sidste Martyr for Sandhedens Sag er bleven ihjelslagen, førend de kunne gaa ind til den evige Hvile, og sidde tilbords med Abraham, Isak og Jakob i Guds Rige, thi der er skrevet: „De kunne ikke blive fuldkomne uden os.“ De ere i Lande-

verdenen, og hverken Bonner, Almuiser eller Pavens og den romerske Kirkes Messer kan befri en eneste af dem, ligesaa lidt som Protestanternes Bantro kan holde nogen Mand fra at gaa derhen efter Døden. I den Verden prædiker Profeten Joseph og andre af Guds inspirerede Mænd det evige Evangelium, og saaledes have de Hensøvede Lejlighed til at høre Frelsningens Plan forkyndt for dem i Landen, og den Tid er ikke langt borte, da de tilligemed dem, som leve paa Jorden, skulle høre Guds Sønns Røst, naar han kommer for at tage Hævn over de Ugudelige og beskikke Hyklere deres Del. Til Slutning ville vi bære Vidnesbyrd om, at de Sidste-Dages Hellige ikke tro paa Katolikernes Skjærmsild, og langt mindre paa Protestanternes Hjelvede og brændende Svovlsø, hvilket Enkelte have falskelig paastaet, og at de, som med Glæde cirkulerer Løgne og falske Betskyldninger imod dette Folk, ville, dersom de ikke ombende sig og adlyde Guds Sønns Evangelium, faa deres Del iblandt Hyklere og Bantro.

(„Mill. Stat.“)

Korrespondance.

New York, den 27de August 1890.

Præsident C. D. Fjeldsted.

Kjære Broder!

Som bekendt forlod vi Liverpool den 16de August og ankom hertil den 26de. Vi havde en særdeles behagelig Rejse over det mægtige Ocean, dog vare nogle af de Hellige søshge, men ikke af nogen alvorlig Betydning. Vi bleve mødte med den største Forekommenhed ombord paa Dampskibet „Whoming“, saavel af Officererne som Betjeningen, og kan saaledes paa det Bedste anbefale nævnte Skib til Alle, som onske at rejse over det store Verdenshav. En god og fredelig Mand har været raadende saavel iblandt de Hellige som de hjemvendende Missionærer, og Alle synes at være vel tilfredse med Rejsen, saa langt vi ere komne. Hermed siger vi atter Farvel til Dem og de Hellige i vore Fødelande, og forblive som altid Deres forbundne Brødre i den nye og evige Pagt

J. Østlund.

M. A. Hansen.

A. S. Anderson.

Den 15de September 1890.

Ved Kundskab og Hellighed skal Israel sejre.

Moses, Oldtidens guddommelige Lovgiver, profeterede at Israel var bestemt til at være Hovedet for Nationerne og Jordens Hæder, og at holde den præfiderende Magt over Verden. Gud gav ogsaa det samme Lofte til Abraham, Isak og Jakob. Han gjorde en Pagt med dem, at i dem og i deres Sæd skulde alle Nationer velsignes. I denne Hensigt overdrog han dem Præstedømmet og de hellige Drakler. Saliggjorelsens Kræfter besegledes paa Hovedet af de „Troendes Fader“ og hans retfærdige Efterkommere, og det var bestemt, at Forløsningen skulde komme fra dem til den ganske Verden, ja, selv Guds Søn var forudbestillet til at fødes af denne udvalgte Sæd. Herren bestemte ogsaa at betro Nøglerne til alle Tings Gjenoprettelse til en Levning af Efterkommerne af den Mand, som Gud nedlod sig til at kalde Ben; — hvilken Levning skulde være blandet med Jordens Nationer i de sidste Dage, og ene kendt af ham. Der har i Sandhed aldrig været givet nogen Forjættelse om Frelse og Præstedømmets Velsignelser til Hedningerne, uden at de jo beroede af og kom igjennem „Guds Husfolk“, iblandt hvilke Hedningerne maa optages ved Evangeliet for at blive Arvinger med Abrahams Sæd. Ogsaa Hedningerne og Nationerne i de sidste Dage, som ikke ville annamme den celestiale Herligheds Love, havde Gud til Hensigt at velsigne gennem det Sidste-Dages Israel.

Fra den Dag af, at Gud gjorde Pagt med Abraham, have Profeter, Apostler og Hellige standhaftigt troet paa Israels Bestemmelse, og profeteret og baaret Vidnesbyrd derom. Selv Himmels Hærskarer, iblandt hvilke kunne nævnes de forrige Dages Værdige, som annammede Pagterne, holde endnu fast ved Forjættelserne og forvente med Glæde og Længsel deres Opfyldelse. Ogsaa Jøderne, endskjøndt adspredte og berøvede, og afbrudte som en Nation for omtrent 1800 Aar, klynge sig endnu til disse Forjættelser med en saadan Standhaftighed, som ingen Modgang har været i Stand til at svække. I deres Udspredelse, medens de lede under de gruopbækkende Forfølgelser, og bleve bespottede og fordrevne af Alle, har Tanken om deres Forjættelse baaret dem oppe.

Men Fortidens Israel overtraadte, fornærmede Gud, misbrugte deres Privilegier og forhalede derved Opfyldelsen af Forjættelserne. Profeterne forstode dette og beklagede Kjendsgjerningen. De Hellige modtog alligevel den trofaste Forsikring, at denne herlige Bestemmelse var ikke tabt for stedse, men at den skulde opnaaes i de sidste Dage, og hele dens forudsagte Herlighed aabenbares.

Begyndelsen til dette store Gjenoprettelsesværk er allerede sat i Gang. Det Sidste-Dages Israel er bleven født; det vokser, skrider frem til Modenhed og udvikles med usædvanlig Styrke og Livskraft. Gud har anerkjendt de Sidste-Dages Helliges Organisation og overflødig velsignet dem i aandelig saavel som timelig Henseende, og han vil fremdeles opfylde sine herlige Forjættelser, hvilke han gav til Fædrene i Fortiden — som den Levning af den udvalgte Sæd, skjult i Kristo, der skal udføre Hensigterne af Guds forunderlige Værk. Alt

hvad gamle Israël kunde have blevet, er det nye Israël bestemt til at blive, ja, meget mere, thi Tidernes Fyldes Husholdning har taget sin Begyndelse, og under den skal al god Indflydelse samles i de sidste Dage, og derved vil Tiden oprinde, at Israël skal blive Hovedet for Nationerne.

Vi ville nu henvende os til de Sidste-Dages Hellige i disse Lande. I gjøre Fordring paa at være det Folk, fra hvilket det mægtige Rige i de sidste Dage skal udspringe, hvilket Profeterne have erklæret skulle holde almindeligt Herredømme, og blive Nationernes Hoved og Jordens Hæder, og igjennem hvilket Gud agter at udgyde Betsignelser over den hele Menneskeslægt. Eders Tanker have ofte dvælet ved dette Emne, saavel som ved mange andre vedkommende Zions Herlighed, og I have haaret Vidnesbyrd derom med Begejstring og stor Tro. Men lad os standse og overveje et Øjeblik. Læg til Side for en Tid denne Indbildningskraftens Henrykkelse, frembragt ved det skjonne Tankebillede, som fremstiller sig for Eders Blikke. Beskue det med Fornuftens kolde, ulidenkabelige Øje, og lad det, som i Forestillingen sees ved Troen, som et Syn, bringes frem for Eder ved den rolige Dommekraft iført Virkelighedens Dragt. Værket vil synes ligesaa stort og herligt for Fornuftens Øje, styrket ved Troen, som for Indbildningskraften, ophlyst ved Troens celestiale Flamme. Men medens Indbildningskraften glæder sig ved det skjonne Tankebillede, der viser sig i Synet som udført, fatter Fornuften, at det er et praktisk Værk, som maa virkeliggøres, og som kræver Arbejde for at blive udført.

Naar I gjøre Fordring paa den høje Bestemmelse, som det Sidste-Dages Israël, og bære Vidnesbyrd om, at dette Værk vil vokse, indtil det har udstrakt sit Herredømme overalt; naar I profetere, at de Hellige skulle blive „en Nation af Konger og Præster for Gud“ til at give Visdom og Institutioner til at ordne og regjere Menneskeslægten, fatte I da tilfulde Vigtigheden deraf? Vi frygte for at I ikke gjøre det. Naar I tale om en saadan Bestemmelse og et saadant Herredømme, er det da tilstrækkelig indpræntet i Eders Sind, at I selv ved Guds Raade maa arbejde for at gjøre det til Virkelighed; at det ikke blot er en Sag at bære Vidnesbyrd og profetere om, men at det ogsaa fremtræder som en praktisk Kjendsgjerning? Det er ikke nok med at Israël tager Ledelsen paa det aandelige Omraade og er bekendt med de profetiske Sandheder; men I maa være Guds Medarbejdere til ogsaa at gjøre det til en legemlig og praktisk Virkelighed. Den Kirke, hvoraf I ere Medlemmer, maa tage Ledelsen og blive til det største af alle Riger, ikke alene i Antal, men ogsaa i Visdom, Magt, Videnskab, Kunst og Alt, som er godt, dygtigt og ædelt. Vi mene ikke hermed at sige, at Agerdyrking, Bygningskunst, Handel, Videnskab og Kunst i Almindelighed udgjør Præstedømmets højeste Kald. Vi tro, at den højeste Guds Tjenere ville være Præster og Regenter i Guds Rige, thi Præstedømmet vil omfatte al den Visdom, Sandhed og nyttig Kundskab, som findes i Verden. Israël maa blive Hovedet i enhver Øren, Lederne paa enhver rigtig Sti, og Mesteraanderne i ethvert Fag.

Hellige! have I lagt Mærke til, hvor langt Nationerne ere komne i mange Henseender? Betragt deres Krigsflaader, Handelsflaader, Handel, Steder, Musæer, Biblioteker, Fabriker, Jernbaner, Telegrafer, Fragt og Visdom. Læg Mærke til den Videnskab og Kunst, Oplysning, Dannelse, Smag og Dygtighed, som

florerer iblandt dem. Dog i alt dette maa Israel overtræffe Nationerne. Vi mene ikke hermed, at de Hellige skulle bortodsle deres kostbare Tid i at erhverve mere end den nødvendige Kundskab og Værdom angaaende Sager, som kun er af lidet eller intet Værd. Naar et rent, almindeligt Sprog igjen hersker, og en ny Tingenes Tilstand og rigtige Principer have udbredt sig, kan det Kunstlede og mere og mindre Unyttige med Fordel affattes, fordi det ikke længre behøves. Det vilde i Sandhed ikke være et meget stort Tab, om ni Tiendedele af den Mængde Bøger, som findes, opbrændtes, og den usrugtbare Værdom, som i disse findes, bortkastedes. Men Kundskaber om Univerjet, Naturens Skønhed, Jordens Rigdomme og Elementernes Værd, Videnskabens Undere, Storheden, Gavnligheden og Værdien af Bygningskunst, Fabrikker, Ypperligheden af de skjønne Kunster, Poesi og Literatur, og alle Ting, som ere til Pryd og Gavn for Samfundet vil aldrig blive affattet. I alt Saadant maa Israel arbejde paa at overgaa Nationerne og være foran dem i enhver Henseende.

Hvormeget altsaa er der ikke, som skal udfores! Hvormeget af det kommer ikke indenfor hvad man kalder det praktiske Liv, og hvormeget maa der ikke fuldkommes for at gjøre Israel til Hovedet for Nationerne!

De Sidste-Dages Hellige have den bedste Religion i Verden — en mere ypperlig og herlig Teologi har aldrig været aabenbaret til Menneskene — og deres Samfundsinstitutioner ville ophøje dem over alle Nationer; og omendstjondt mange af dem endnu ere udannede Diamanter, ville de dog med Tiden blive polerede, udviklede og skinne i Guds Rige. Derfor burde Enhver altid have i Erindring at dette store Resultat ene og alene kan tilvejebringes ved Virksomhed og Udvikling, ja, ved at overholde Guds usforanderlige Love, som vi ogsaa have mange Beviser for i den hellige Skrift; dog ønske vi ikke nu, for at stadfæste vor Paastand, at anføre mere end følgende: „Og Herren skal sætte dig til Hovedet og ikke til Halen, og du skal alleneste være oven, og ikke være under; dersom du vil høre Herren din Guds Bud“.

Afsløsning.

Følgende Brødre ere løste fra deres Virksomhed i disse Lande med Tilfaldelse at rejse hjem med dette Aars fjerde Emigrantsekskurs:

Ældste J. Jensen fra at præsidere over Aarhus Konference,
 Ældste L. C. Johansen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
 Ældste E. Hogan fra at arbejde i Christiania Konference, og
 Ældste J. A. Forslund fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor.

Afsløsning og Beskikkelse.

Ældste N. Frederiksen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference, og besikkes til at præsidere over Aarhus Konference;

Ældste J. A. Høllstrøm løses fra at virke i Stockholms Konference, og besikkes til at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor.

C. D. Fjeldsted,

Præsident for den skandinaviske Mission.

Emigranternes Afreise.

Dette Aars fjerde Emigrantselskab bestaaende af 133 Sjæle og 3 hjemvendende Missionærer, ligeledes Søster Anna Andersen fra Utah, som havde opholdt sig i Danmark for to Aar paa Besøg hos Slagtinge, forlod Kjøbenhavn den 13de dennes under Ledelse af Ældste J. Jensen. 23 Sjæle forlod Norge den 12te dennes under Ældste E. Hogans Ledelse for at forene sig med Selskabet i England.

Dette Aars sidste Emigrantselskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 2den Oktober. Alle, der ønsker at afgaa med dette Selskab, som vil blive det sidste i denne Saison, skulle indsende deres Navne til dette Kontor snarest muligt.

Plantelivets Udvikling.

(Af Dr. G. Hartwig.)

Hvor beundringsværdig er ikke den beskyttende Omhu, hvormed Naturen vaager over Frugtens Udvikling! Hvad kan vel være bedre gjemt end Valnøddens søde Kjerne, der ikke alene er omgivet med en bitter, læderagtig Hud, men ogsaa af en stenhård Skal; og ligger Kastanien ikke næsten ligesaa godt skjult indenfor sin tykke, piggede Skal, indtil Modenhedens Time kommer, og det beskyttende Fængsel aabner sig?

Naar Frugten har opnaaet sin Modenhed, gaar Frøspredningen for sig. Hos Bregnerne, Svampene og andre lavere Planter sker dette allerede ved Rimfornenes eller Sporerne's Lethed, idet det svageste Windpust fører dem med sig i utallig Mængde, og hos Vandplanterne — Characeerne og Algerne — ere Sporerne endogsaa besatte med Finrehaar, saa at de kunne svømme om som med dyrisk Bevægelighed, indtil de kunne sætte sig fast og udvikle sig paa et gunstigt Sted.

Hos de højere, blomsterbærende Planter er Frøet ofte forsynet med

vingeformede Hinder, saa at det med Luftstrømmen føres langt bort, indtil det ved et Regnsky eller ved Blæstens Ophor falder til Jorden. Mangen en Plante, som er bleven udryddet i sin Hjemstavn, trives saaledes nok saa frodig paa langt bortliggende Steder — ganske som de gamle Byer, hvis Plante-stæder blomstre, medens de selv ere gaaede tilgrunde.

Det vilde ikke være let at beskrive de mangfoldige smuktformede Forlængelser, der tjene til at bære Frøet gennem Luften. Hvor fine ere ikke de Faldskjærme, hvormed Frugten af Løvetand, Eibsel, Cikorie samt mangfoldige andre Kurveblomstrede ere forsynede! Ja, hos Clematis er Frøet udrustet med en proptrækkerformet Forlængelse, som giver det en ombredende Bevægelse i Luften, saa at det altid falder ned den tungeste Del nedad, hvor Rimen ligger. Af vore Skovtræers Frugter ere ogsaa mange paa forskellig Maade indrettede til Luftsejlsads. Saaledes finde vi hos Elmtræet og Asten een-

vingede og hos Birken tovingede Frøforn, og hos Alhornen er Bingebrugten tillige en Spaltebrugt, der, naar den er fuldstandig moden, deler sig i to cenvingede Halvdele, af hvilke hver enkelt tæt omslutter et Frø.

Den lange Uld, hvormed Bomuldsplantens talrige Frøforn ere omgivne, og som bevirke, at de let føres bort af Vinden, fortjener jærlig at bemærkes, da den anvendes til Klæder for mange Millioner Menneſter. Store Fabrik- og Handelssteder have den Uld, hvormed Naturen har udrustet denne ellers ubetydelige Plantefamilies Frø, at takke for deres Magt og Rigdom. Fra sit Fædreland Afrika og Ostindien er Bomuldsplanten bleven bragt til Vestindien og derafra igjen til de sydlige af de Forenede Stater, som nu maa anses for dens egentlige Hjem.

Andre Frøforn, der ere for tunge til at kunne sejle igjennem Luften, slinges bort, naar Frugtkapslerne springe op. Dette sker hos Balsaminerne, og hos en indianſk Plante, Analdtræet (*Ura crepitans*), foregaar det endog med et Anald, der ligner et Pistolskud.

Floderne tjene næppe mindre end Luftstrømmen til at udbrede Planterne. Mange Alpeurter have saaledes fundet Vej til Strasburg, og Højbjergenes *Erinus* er ved Rhonefloden bleven forplantet til Omegnen af Toulon. Naar Floderne oversvømme de nærliggende Enge, efterlade de, naar de træde tilbage, mangt et Frø. Ogsaa Strømningerne i Havet føre Frugter med sig til fjerne Kyster. Paa den Maade ere den tropiske Jones Koraller bleve forshnede med deres eviggrønne Plantesmykke; thi Pandaneerne og Cocospalmerne ere Gaver af Havet. Frøet af de Strandplanter, som skulle udbredes ved Hjælp af Havets Strømme og Bølger, er nemlig altid omgivet med

haarde, vandtætte Skaller, saa at det uden at tabe sin Spirekraft kan føres hen over lange Strækninger af Oceanet.

Mærkelig er den Maade, hvorpaa Mangrovernes Frø er udstyret i Overensstemmelse med deres særegne Omgivelser. Hos disse sælsomme Kysttræer i Tropeegnene, der slaa Rodder i Dyndet ved Flodmundingerne, spirer Frøet allerede i Frugten og bliver lidt efter lidt valsføremet, ti Tommer langt og saa tykt som en Finger og falder da over en Tomme ned i Dyndet med Spidsen. Selv om Vandet staar en halv Fod derover, bliver det dog siddende i Dyndet og vokser der.

Ogsaa mange Dyr ere virksomme Udbredere af Plantelivet. Hos de bærg- og frugtædende Fugle forekommer det hyppig, at det fortærede Frø modstaar Fordøjelsesprocessen, og at det, skjøndt det ikke selv har Binger, finder et nyt Fædreland ved Hjælp af Fuglens Binger.

Da Træfuglene netop i Efteraars-tiden, da de fleste Frugter modnes, drage til lavere Bredegrader, begunstiges derved i vor nordlige Hømsfære Planternes Udbredelse mod Syd.

Mange Frøkapsler ere forshnede med Pige og Hager, saa at de let blive hængende i Dyrnes Skind og derved udbredes over store Strækninger. Men ingen Fugl og intet firføddet Dyr er et saa virksomt Redskab til at udbrede Planterne som Menneſtet. Ved dette bragtes Vanillen fra Urskovene i Guhana, og Chinatræet fra Højsletterne i Bolivia til Java, ligesom den ceylonſke Kanel, den molukkiske Krydderellike og den ostindiske Peberbusk forplantedes til Antillerne. Utallige Planter i vore Blomster-, Frugt- og Kjøkkenhaver ere indførte fra fjerne Lande, ja endog Kornarter horte oprindeligt hjemme i en anden Natur.

Ogsaa Menneffets Handelsforbindelse med alle Zoner hidrager til at udbrede Planterne. Med Skibenes Ballast bringes meget fremmed Ukrud til vore Havne, og mangt et Frøforn fra fjerne Egne som Australien og Buenos Ayres har fundet Vej til os med Faareulden fra hine Lande.

I det 17de Aarhundrede led et Fartøj, der kom fra Japan, Skibbrud i Nærheden af Guernsey, og fra denne Ulykke hidrører den smukke Amaryllis, der pryder hin D. — Kornarterne, som vi oprindelig have faaet fra Orienten, fulgte vore Udvandrere til Amerika og Australien; men med Kornarterne fulgte ogsaa de blaa Kornblomster og de røde Valmuer til Illinois's Prairier og Victorias Stepper.

Den paa vore Marker og Enge saa almindelige Vejbred følger overalt „de blege Ansigter“ i de ryddede Urstove i de Forenede Stater. Hvor Indianeren træffer denne Plante, veed han, at han snart maa forlade sine Fædres Land og se sig om efter et nyt Hjem.

Kort efter Spaniernes Ankomst til Buenos Ayres have Tidslerne udbredt sig over store Strækninger af de umaadelige Pampasletter og udviklet sig til en i Europa ukjendt Yppighed. De rage endogjaa op over Rytteren paa hans Hest, og i dette uigjenneintrængelige Tidjelkrat er han endogjaa mere raadvild end i Urstoven, da det spærrer Udsigten for ham og dog ikke frembyder nogen Stamme, hvori han kan

flatre op. Disse Tidjelstepper ere blevne en sand Landeplage ved at tjene til Smuthul ikke alene for Jaguaren, den nye Verdens Tiger, men for de endnu farligere Vanditer, som alene kjende deres labyrinthiske Stier.

Naturen har i det Hele sørget saa fortræffelig for Frøets Udbredelse, at den nogne Grund bedækkes med et Plantetæppe overalt, hvor Vegetationen blot kan slaa an. Dette gaar hurtigere for sig i Tropelandenes fugtige Egne, men langsommere i det barske og vinterlige Norden.

Først spire Lavarternes af Vinden tilførte Sporer paa den fugtige Strand og overtrækker den med en farvet Skorpe, ved hvis Forraadelsesproces det første tynde Muldrag dannes som Grundlag for Udviklingen af højere Bækster. Derpaa følge Mosser, Bregner eller Græs, og efter længere Tids Forløb viser der sig paa de heldigst liggende Steder en eller anden tarvelig Urt, som har sin Nød med at friste en kummerlig Tilbærelse i den magre Jordbund og udsat for alle Vinde. Ikke desto mindre baner den Vej for en højere og bedre udstyret Slægt, og efterhaanden som Vegetationen Aar for Aar tiltager og lægger nye Hindringer i Vejen for Vindens og Regnskylleens Magt, danne de visnende Blade et tykkere og tykkere Muldrag, indtil endelig store Træer kunne fæste Rod deri og hæve deres stolte Kroner i Vejret.

— Herrens Buds Kundskab er Livs Værd, og de, som gjøre, hvad han behager, de nyde af Udødeligheds Træ.

— Al Visdom er Herrens Frygt, og i al Visdom udtræves, at man holder Loven, og kjender hans Almægtighed.

Hjemlængsel.

(Af A. L. Skandhy.)

Mel.: „Hvor Bølgen hist“.

Henover Havet hist, bag Klipper høje,
 Hvor Kildens klare Bæld i Strømme gaa,
 Hvor Pilegrimers længselsfulde Dje
 Og bævende Hjerte og Tanker,
 Med Duffet om Maalet at naa.
 Hvor Josephs Sæd i Dalen nu sig fryder,
 Og bygger Herrens Stad saa glad og fro,
 Hvor Børneknygens Jubel Ekko lyder,
 Henover de sthøje Bjerge,
 Hvor Ephraims Sonner nu bo.

Didhen — ja, over der — min Tanke drager,
 Og længselsfuldt mit Hjerte slaar i Bon,
 Didhen — ja, didhen — straks jeg vilde tage
 Paa Vandringen hist til det Fjærne,
 O! Fader, du hører min Bon.
 O! gaa du Dhyets Engel ved min Side,
 Thi her er mørkt og trist ved Babels Strand,
 Hvad end min Dod er her, at maatte lide,
 Saa lad mig saa komme og dvæle
 Til sidst paa Forjættelsens Land.

Se, Skarer samles nu paa Templets Høje,
 Og gaa med Fryd i Helligdommen ind,
 Hvor Børnene til Fædrene sig føje,
 Forener og knytter den Kjæde,
 Som leder til Livet saa skjont.
 Derfor til Bions Hjem min Sjæl nu jager,
 Hvor Overhyrden samler sine Faar.
 I Anden synes mig, at nu jeg smager
 En Fylde af salige Glæde,
 Naar med de Forløste jeg staar.

Indhold.

Mandernes Opholdssted efter Døden	369	Afløsning og Bestikkelse	376
Korrespondance	373	Emigranternes Afreise	377
Red. Anm.:		Dette Aars sidste Emigrantelskab	377
Bed Kundskab og Hellighed skal		Plantelivets Udvikling	377
Israels seire	374	Hjemlængsel (Poesi)	380
Afløsning	376		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. D. Feldsted, Lorenzengade 14, 1ste Sal

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).